

2026. március 23. hétfő

De én hozzád imádkozom, Uram, a kegyelem idején, Istenem. Nagy szeretettel hallgass meg, hűségesen segíts meg! (Zsoltár 69,14)

Mk 15,1-5: *Korán reggel a főpapok a vénekkel, az írástudókkal és az egész szünedrionnal együtt tanácsot tartottak. Azután Jézust megkötözve elvitték, és átadták Pilátusnak. Pilátus megkérdezte tőle: – Te vagy a zsidók királya? – Te mondd? – válaszolta. A főpapok sok mindennel vádolták. Pilátus ismét megkérdezte tőle:– Semmit se felelsz? Nézd, mennyire vádolnak! Jézus pedig többé semmit sem válaszolt, úgyhogy Pilátus nagyon elcsodálkozott.*

Igehirdetés: A főpapok politikai váddal viszik Jézust Pilátus elé. Azzal gyanúsítják, hogy lázadást szít a nép között, hiszen tudják, hogy Pilátus előtt a vallási vádak nem érnek semmit, viszont abban reménykednek, hogy politikai vádak alapján Pilátus könnyen kimondja majd a halálos ítéletet. Pilátus elbizonytalanodik és megpróbál Jézustól információkhoz jutni. János részletesen lejegyzi kettejük párbeszédét, Márk szokás szerint a lényegre szorítkozik. Pilátus érzi, hogy Jézus ártatlan, talán valamiféle szimpátia is van benne, de a kisebb ellenállás felé mozdul el, amikor kimondja majd az ítéletet. Itt még csak csodálkozik, hogy Jézus nem védekezik, nem könyörög, csak megáll Pilátus előtt és visszafordítja Pilátus kérdését: Te mondd? Te mit gondolsz rólam? Ezt? Vagy mást, vagy mást is? Mert Jézus számára ez a lényeg. A tanítványaitól is ezt kérdezi: És Ti, kinek tartotok engem? Nagyon jó látni, hogy Jézus Pilátusban sem a helytartót látja, hanem az embert. Te mit gondolsz rólam? – kérdezi.

Meghatározó kérdéssé válik ez, ha mélyebben szembesülünk vele. Kicsoda Jézus számomra? Könnyebb belegondolni a kérdésbe, ha nem csak Jézus kapcsán tesszük fel, hanem kipróbáljuk ezt a kérdést más kapcsolatainkban is. Ki vagy Te nekem? És ha ebben a kérdésben megállunk csak a szerepnél: a tanárom vagy, a diákom vagy, az osztálytársam vagy, a kollégám vagy, akkor az még keveset árul el a kapcsolatról. Ettől még lehet köztünk formális vagy valódi kapcsolat is. Éppen így kevés, ha Jézusnak is csak a foglalkozását tudjuk. És ebből a szempontból mindegy, hogy Pilátusként azt mondjuk: a zsidók királya vagy, vagy jól nevelt Licistaként, keresztényként azt mondjuk, hogy Te a Messiás vagy. Az is csak egy „foglalkozás”, és éppen úgy állhatunk ott mint Pilátus: én nem vagyok zsidó, tehát nekem igazából mindegy, hogy te a zsidók királya vagy-e. És a belső kísértés ott van, amikor kimondva vagy kimondatlanul az van belül, hogy mindegy, hogy Te a messiás vagy-e, mert igazából nincs szükségem arra, hogy megválts, hogy megszabadíts, mert jól vagyok úgy, ahogy vagyok, tehát akár Messiás vagy, akár nem, nem az én messiásom vagy.

Pilátus akkor tudott volna élni a helyzettel, ha rájön, hogy valójában nem Jézus szorul rá az ő irgalmára, hanem Pilátus szorul rá Jézus irgalmára. És ez a tét. A bűnösségünk tudata könnyen a bűnösség tagadásához, vagy szégyenhez és meneküléshez vezet. Jézus viszont azt szeretné mindennél jobban, ha a bűnösségünk és az életünk megoldhatatlanságának a megtapasztalása hozzá vezetne bennünket, mert ő az, aki ki tud minket vezetni ebből. Pilátus kihagyta azt a ziccert, hogy szemtől szembe állhatott Jézussal, kérdezhetné őt. De ő Jézusban csak egy megvádolt zsidót látott, aki tőle függ. Nekünk minden nap, minden áhitaton, de különösen is a következő héten ott az esély, hogy közelebb lépjünk, hogy Jézusban ne csak a reggeli áhtatok főhősét lássuk hanem odafordulva ki tudjuk mondani a leprással: „Ha akarod, meg tudsz tisztítani engem!. Vagy Pilinszkyvel együtt megvallhatjuk:

Az ember itt kevés a szeretetre.

Elég, ha hálás legbelül

ezért-azért; egyszóval mindenért.

Valójában két szó, mit ismerek,

bűn és imádság két szavát.

Az egyik hozzám tartozik.

A másik elhelyezhetetlen. (Az ember itt)